

๒๑

ทาน

บุญกุศลของบุคคลนั้นย่อมแตกต่างกันไป หาเหมือนกันไม่
 สุดแต่บุญทานที่ตนกระทำไว้ในอดีตชาติ และท่านได้จัดหลักแห่งทาน
 ไว้คือ ในพระสูตร ๑๐ ในพระวินัย ๔ ในพระปรมาัตถ์ ๖

ทานในพระสูตร ๑๐ คือ อดุณฺ ให้อาหาร ปาณํ ให้น้ำ
 วตฺถํ ให้ผ้าผืนท่อนสะไบ ยานํ ให้อุปกรณ์แก่การไปมา มาลา
 ให้ระเบียบดอกไม้ คนฺธิ ให้ของหอม วิเลปนํ ให้เครื่องลูบไล้
 ละลายทากระแจะจันทร์ ธารณํ ให้เครื่องประดับทัดทรงตบแต่ง
 เสยฺยา ว สตถํ ให้อาสนะที่นั่งที่นอนที่พักพิงอาศัย ปทีเปยฺย ตาม
 ประทีปไว้ในที่มืด

๑๐ ประการนี้ เรียกว่าทานในพระสูตรเป็นบุญเป็นกุศลดัง
 กล่าวแล้วทุกประการ

ทานในพระวินัย ๔ คือ ให้จีวรเครื่องสำหรับนุ่งห่มแก่พระ
 ภิกษุสามเณรประการหนึ่ง ถวายอาหารบิณฑบาต แต่พระภิกษุ
 สามเณรประการหนึ่ง ถวายเสนาสนะสำหรับพักอาศัยแก่พระภิกษุ
 สามเณรประการหนึ่ง และถวายคิลานเภสัช ยารักษาไข้แก่พระภิกษุ
 สามเณรอีกประการหนึ่ง

ท่านเจ้าภาพได้ถวายอาหาร บิณฑบาตครั้งนี้ก็ได้ชื่อว่า เป็นทานในพระวินัย

ทานในพระปรมาตม์ ๖ คือ มีการอายตนะ ๖ คือ ยินดีในรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณฺ์ ถอนความยินดีใน อารมณฺ์ เหล่านี้ออกเสียได้ สละความยินดีในอารมณฺ์เหล่านี้เสียได้

ก่อนเราเกิดมา เขายินดีกันอยู่อย่างนี้ ในรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณฺ์ กำลังที่เราเกิดมาก็ยินดีในรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณฺ์ เหล่านี้ ครั้นเราจะตาย เขาก็ยินดีในรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณฺ์ อย่างนี้เหมือนกัน

ความยินดีเหล่านี้หากถอนอารมณ์ออกเสียได้ ไม่ให้เสียดแทงเราได้ **พิจารณาว่านี่เป็นอารมณ์ของชาวโลก ไม่ใช่อารมณ์ของธรรม** ปล่อยอารมณ์เหล่านั้นเสีย ไม่ยึดมั่นถือมั่น ไม่ให้เข้าไปเสียดแทงใจ

ทำใจให้หยุด ให้นิ่ง นี่เขาเรียกว่า ให้ธรรมารมณฺ์เป็นทาน ย่อมมีกุศลใหญ่ เป็นทางไปแห่งพระนิพพานโดยแท้ และเป็นทานอันยิ่งใหญ่ทางปรมาตม์

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “กัฏฏานโมทนาถา”

๙ พฤษภาคม ๒๕๔๗